

I Nödtid: när rädslan kryper inpå.

En ögonblicksbild av en påsk söder om dåvarande Leningrad när tyskarna belägrade området våren 1941.

Ur första delen av Ania Monahofs flyktingepos *Genom Graniten* 1987. (Finns också som talbok.)

”Någonstans brinner det och flammorna lyser upp den mörka påsknatten. Vi ser Ovarovna smyga från sin ladugård. Hennes get fick en killing den natten. Den kom för tidigt. Till och med djuren får missfall av skräcken.

– Ovarovna! ropar mormor genom det trasiga fönstret. Kristus är uppstånden! Ovarovna milda stämma, fylld av rörelse svarar:

– Sannerligen uppstånden, mina kära. Tystnad en stund. Sedan nytt rop: – Lever ni allihop?

– Bara ett och annat skärsår, svarar moster. Men vi fryser.”

Samma höst flyr mormor Katri, mamma och dottern Ania m.fl. västerut. Anias bagage är fotot av hennes pappa som redan tidigare lämnat dem.

Prästen Christian Braw hänvisar till Botdagens böner och läsningar i 1942 års Psalmbok, också med tanke på påskens fasta:

Botdagens kollektbön:

O Herre Gud, himmelske Fader, du som inte har lust till syndares död, utan vill att de omvänder sig och får leva, använd genom din nåd våra synders rättvisa straff, och gör oss till ett folk som fruktar och tjänar dig. Genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Högtidsbön:

O Herre Gud, himmelske Fader, hos vilken förlåtelse är, för att man må frukta dig. Vi ber ödmjukt: Väck våra hjärtan och samveten, så att vi rätt känner vår synd, för vars skull din Son har lidit korsets död. Ge oss nåd att döma oss själva, så att vi inte blir fördömda med världen, och väck hos oss den sorg som är efter ditt sinne och verkar bättring, som leder till frälsning. När du sänder tuktan, så förkasta oss inte, utan ge oss nåd att ta vår tillflykt till dig, i fast tro, att där syndernas förlåtelse är, där är också liv och salighet. Amen.

Psalt 130:1–8, Matt 11:20–24.

Sluta aldrig att be!

Det är naturligt att vara rädd när det är fara å färde. Det är så vi överlever. Då vi inget vet om framtiden, måste vi vara på vakt mot de faror vi känner till. Var inte rädda, säger Herren, och det tar vi till oss. Det ber vi om, lutar oss mot och detta förtröstar vi på. Men då en mor skyddar sitt barn och säger, var inte rädd, så är hon kanske ändå själv mycket rädd. Detta skiljer oss från Gud och Hans beskydd. Vi behöver alla någon som aldrig är rädd.

Var inte rädda! Åh, att få höra detta underbara budskap i sin förtvivlan och ångest! Men förmågan att stilla sin rädsla är inte en kraftmätning i tro. Vår ofullkomlighet tar sig olika uttryck också då vi förtvivlar över en oviss framtid, en oförutsägbar fara, ett elakt virus.

"Herre hör mitt rop, lyssna när jag bönfäller dig! Om du lade synden på minnet, Herre, vem kunde då bestå? (Psalt 130:2-3)

Bönen är ingen terapi, ingen tävlan i tillbedjanskraft, inget avtalat försäkringsbrev, ingen certifierad världslig trygghetsstämpel och ger ingen förtur i framtidskaoset. Bönen är rösten från ett utlämnande hjärta, hos en människa som i sin förtvivlan behöver någon som inte är rädd. Visa därför en orolig medmänniska börens möjlighet, som en ödmjuk förtröstan på och tillit till att Gud alltid hör. Vill, orkar, kan, vågar eller förmår inte din nästa att tro på att Gud hör bön, då får du be för henne också! Sluta aldrig att be!

Ann Lång

När statsminister Olof Palme mördades 1986 utmanades det tänkt trygga folkhemmet. När passagerarfartyget Estonia sjönk 1994 och 852 personer omkom blev förlusterna kännbara över hela landet. Med Tsunamikatastrofen 2004 och de förödande skogsbränderna 2014 och 2018 har Sverige ställts inför övermäktiga hot. Den epidemi som vi nu möter kryper inpå alla och vi vet att det kommer att bero på dig och mig om vi kan skydda de mest utsatta. Det finns ännu inget vaccin. Under alla dessa katastrofer har den kristna kyrkan bett för alla människor och gör så också denna dag. Evangeliet visar på ett hopp och en styrka utöver allt vad mänsklig kraft och förnuft kan förmå. I den särskilda förbön som brukar användas i tiden före påsk ber vi också om beskydd mot pest (epidemi). Men det hot som går utöver allt annat är tanken om den eviga döden. Jesus är läkemedlet mot den oron och den farsoten. Kristnad genom dopet bävar man likt alla människor men där finns samtidigt ett hopp som gör att man vågar tänka längre.

Synodens kontaktpersoner är ombedda att hänvisa vidare till mer lokala själavårdare. Om du tvekar inför att tala i telefon om saker som dessa – fråga om postadress som du kan skicka dina frågor och tankar till. Det finns många äldre som har levt trons liv hela vägen.

– Herren välsigne dig och bevara dig. Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig. Herren vände sitt ansikte till dig och give dig frid. I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.